

е на добро, но скоро всичко се забрави, защото френскитѣ войски подгониха на всѣкъждѣ рускитѣ, които постоянно се дръпваха на вжтрѣ въ Русия. Дъждъ обаче сѣ продължаваше да вали чакъ до октомври, когато се обърна въ снѣгъ.

Сега за Русия настѣпи опасностъ. Царьтъ издаде покана къмъ цѣлия руски народъ да скокне и храбро да се опълчи противъ френцитѣ и да не слага оржието, докато се намира макаръ единъ неприятелски войникъ въ руската земя. И подигна се тогава цѣла Русия: селяни, граждани, попове, учители, сѣдии и всички други, които обичаха отечеството си и не желаеха то да се скверни отъ чужди крака.

Царьтъ се боеше за Петербургъ. Той напусна войската и замина за столицата си.

Щомъ се разправи съ първитѣ руски войски, що бѣха оставени да пазятъ границата, Наполеонъ потегли съ пѣстрата си войска по пѣтя за Москва. Той много желаше да излѣзе рускиятъ царъ на срѣща му. Вѣрваше, че безъ друго ще побѣди, ще разбие и разпрѣсне руската войска и тогава никой нѣма да му се противи чакъ до Москва и Петербургъ. Прѣди още да навлѣзе въ Русия, Наполеонъ бѣше извѣстенъ отъ единъ неговъ посланникъ, че руситѣ нѣма да се биятъ веднага, а ще отстъпватъ чакъ на вжтрѣ въ страната. Наполеонъ, като знаеше нетърпеливия нравъ на Александра, не вѣрваше на това.

— Повѣрвайте, ваше величество, думаше посланникътъ, рускитѣ пълководци, щомъ виждатъ, че сж по-слаби отъ васъ, ще отстъпватъ, ако дотрѣбва чакъ до Сибиръ и Камчатка. Вие можете ли да заведете тая голѣма войска толкова далечъ въ не-